

ИЗБОРИ ПО ВРЕМЕ НА КРИЗА

Павлина Петрова

СОУ „Петко Рачов Славейков“, Кърджали, 11 клас

Научен ръководител: Димитър Димов

Резюме

Разглеждат се актуалните теми: за избора на гласоподавателите, защо да гласуват и с каква цел, за правото на глас и отказването от него, за желаната промяна, за ниската избирателна активност при младите и как да се стимулира техния вот; от какво се нуждаят хората и какво подтиква техния вот; как влияе световната икономическа криза на България, на икономиката ни, на народа и положителните последици от нея; в какво се изразява кризата по време на избори и дали не е в полза на управляващите; за доверието – какво го поражда и крепи, от какво се губи.



ELECTION IN THE TIME OF CRISIS

Summary:

The paper deals with the current topics: the choice of voters, why and for what purpose, the right to vote and the withdrawal from it, the desired change, the low turnout of young people and how to stimulate their vote, what people need and what causes their vote, how does the global economic crisis influence Bulgaria, our economy, the people and the positive consequences of it; what form the crisis in the time of elections and isn't it in favor of the government; the trust – what causes it, what keeps it, it leads to sustained, what is lost by.

Време за избори!!! И то не един, а два избора – за президент и за местна власт. Голяма част от негласуващите всъщност не се опитаха да „накажат“ никого чрез пасивността си. Едни не смятат гласа си за определящ и особено важен, други от мързел не отидоха до избирателните урни, а трети пък изобщо не пожелаха да разберат, че изборите са важна предпоставка за бъдещето им. Защо да гласуваме?

Защото това е най-лесния и достъпен начин на гражданина да се намеси в политическия живот. Гласуването е нещо напълно приемливо и нормално. С гласуването изразяваме мнението си за политическото развитие на страната ни и се изпра-

вяме срещу подкупните гласоподаватели. Гласувайки, имаме право да държим управляващите отговорни, а ако не гласуваме, няма да имаме моралното основание за това. Не е ли граждански дълг на всеки човек да изрази правото си на глас?! Как можем да държим политиците отговорни за делата, които вършат, като не сме употребили своето право на глас?!

В днешно време се наблюдава една много тревожеща тенденция – ниската избирателна активност. Все повече българи отказват да упражняват своето право на глас. Най-лошото е, че именно младите отказват да гласуват. Така те оставят бъдещето на страната си в ръцете на хората от малцинствата и на пенсионерите – и двете са групи от българското общество, лесно поддаващи се на манипулация. Младешите са трудни за манипулация. Не се „врзват“ на обещания и затова може би политиците не се и опитват да ги спечелят на своя страна. Те могат да ги спечелят само ако засегнат теми, които ги интересуват – темите за бъдещето им. По-лесно им е да се обърнат към малцинствата, които са винаги недоволни.

Въпреки тайните коалиции и купичката пари, докато все още имаме свободно право на избор, ние сме по-силните. Всеки може да бъде свален от власт. Дългите години на постоянна борба за оцеляване на българския народ са довели до това, той да гледа на държавата като на свой враг. Тя му е виновна за всичко и той не отъждествява своята съдба с нея, а я обвинява за случващото му се. Крайно време е този процес да се обърне и българите да осъзнаят, че те са основна градивна единица на държавата. Те сами градят страната, в която живеят и определят бъдещето си със своите действия и постъпки. Упражняването на правото на глас е най-малката крачка и всеки е длъжен да я направи. Не можем просто да оставим политиката настрана и да си живеем живота, защото именно политиката определя в каква среда ще живеем живота си. Гласът, който ни се полага по право, прави нас потговорни и държавата по-отговорна към нас. „Всеки е ковач на собствената си съдба“, но по време на избори освен своята, ковеш и съдбата на другите.

В момента България е в криза, а може би и кризата е в нас. Основната причина за днешната криза е една: животът на кредит, харченето от обществото на повече средства, отколкото то притежава и изработва. Чудодейни начини за излизане от кризата няма. Очевидно е, че тя всъщност е настъпване на промяна, разпадане на статукво и консервативни нагласи, които трудно приемат новото, преобладаващи и владеещи умовете на по-значителната част от населението. Още повече, след като средата гъмжи от спекуланти и манипулатори, сдушени в партии.

Криза у нас има много преди появата на световната икономическа криза. И тя изобщо не отминава, по-скоро народът свикна с нея, пригоди начина си на живот според параметрите ѝ. Заживя по правилата ѝ. Кризата работи в полза на политиците. Хубавото е, че националистическите партии не спечелиха много гласове. Политическите формации като „Атака“, ДПС и разбира се, десните, разбраха реалната си тежест в обществото и може би най-сетне ще преориентират политиката си към реалните проблеми на хората. Хората искат сигурност и я виждат в това да няма още сътресения – от това се възползваха управляващите. Разбира се, „заслуга“ за това има и опозицията – не се разбра тя каква алтернатива ще бъде на управляващите!

Кризата улеснява и онези политически субекти, които използват порочната практика да купуват гласове. Търговията с гласове се разрази с пълна сила, дори и санкциите не уплашиха никого. „Отчаяните времена изискват отчаяни мерки“, гласи известната поговорка. Това важи с пълна сила и за политическите „войни“ у нас.

Предизборните кампании са една своеобразна война на опозиционните партии и издигнатите от тях кандидати. Тези битки винаги са въпрос на власт, пари, престиж и слава, но с времето опонентите започват да използват все по-разнообразни средства за постигане на победа. Казват, че в любовта и на война всичко е позволено. Практиката показва, че тази максима идеално пасва на политическите избори. Отраженията от задълбочаващата се криза в България прави нашите политици все по-хитри и изобретателни в борбата за народната обич и доверие.

В изборна ситуация народът има нужда на политическата сцена да излезе някой нов, непознат, някой с различна, нестандартна, нетипична политика, разбиращ проблемите и мъките на хората, носещ в себе си духа на промяната, на надеждата. Именно от това се нуждаят хората, именно такава е кризата в обществото, когато настъпят избори.

Кризата е както липса на средства за нормален живот в личен и обществен план, така и морален упадък на духовността на хората. Това е кризата „ЗА“. Ние сме За пари, За здравеопазване, За образование, За морал, За адекватни действия и верни решения, За силен и компетентен водач, който да ни измъкне от всички тези кризи. Толкова много кризи, а светлина в тунела не се вижда, затова обществото започна да губи доверие и надежда, виждайки пътя, по който е тръгнала страната ни. Всеки си има свои начини да се справи с кризата на живота. Някои хора предпочитат да избягат, други избират да останат, трети се обръщат към вярата в Бог, а четвърти решават да вземат нещата в свои ръце.

По време на избори народът е поставен пред трудната задача да реши кое е по-малкото зло и противно на поговорката „По-добре познато зло, отколкото непознато добро“, хората залагат на второто. Те се надяват на коренна промяна, която така и не идва. От своя страна пък управниците ни се намират в остра криза за добро възпитание, компетентни знания и ясна стратегия за бъдещето, в криза са най-вече за обществено доверие, криза за гласове и криза за положителен имидж.

Технологиите през последните години се развиват със страшна сила, живеем в модерно време и интернет комуникацията е нещо съвсем естествено. Много хора разменят идеи и изказват своите становища по актуални проблеми, организират се митинги и протести именно в интернет пространството. В част от обществените форуми и блогове се концентрираха политически кампании и граждански позиции. Новите социални общности, които се появяват с разпространението и развитието на интернет, създават и нова публичност. Публичната сфера е мястото, където всеки може спокойно и свободно да изрази мнението си.

В същото време е вярно мнението, че „българинът е подценяван от властта.“ През целия преход българските политици сериозно подценяват българския гласоподавател. Ако щете, и като интелигентност. Преди избори политиците ги обхваща тотална мания да правят популярни неща, мислейки си, че българският гласоподавател няма да оцени, ако направят нещо принципно, нещо, свързано с идеи и ценности. Те мислят, че трябва да дадат „далавера“ на гласоподавателя. Това е драматично подценяване на българина. То е и вредно, защото отглежда българи, склонни към далавера, а не верни на принципи. Правейки зрелищни агитации, вместо да се съсредоточат в разработката на програми с идеи за развитие и справяне с проблемите, политиците изкарват българина прост и незаинтересуван от бъдещето си. Това не е приемливо.

Хората, които ни управляват, трябва да са избрани наистина от своя народ, а не да придобиват властта благодарение на подлостта си. Те имат влияние върху бъдещето и ежедневието ни. Само така България ще има шанс да излезе от кризата и да стане едно наистина добро място за живот. В изборния ден всеки трябва да излезе и да пусне своя вот, защото това решава нашето бъдеще и бъдещето на децата ни. Макар и един глас, но това все пак е вашия глас, вашето право да избирате бъдещето си.